

Litúrgia d'un diumenge al vespre

Per Marga

Diumenge a la tarda. Un cop al mes, prenc la meva medicina bluesera. Malgrat el cansament acumulat, agafo l'e7 en direcció a la capital. Desfent la línia de la Vall del Tenes, rememoro la darrera trobada i frisso per arribar. Superats els diferents transports públics, em planto davant de la magníficent Estació de França. Entrant al vestíbul, respiro l'aroma d'allò antic i valuós, i em dirigeixo a la dreta, a l'entrada del bar. Obro la porta pesada i, com una imatge fugaç, veig els colors foscos i vermellosos que omplen la sala. Faig cua i pago la petita entrada, que inclou una consumició, a la taula menuda que et rep només entrar.

Faig tres passes i, abans de poder tenir una ullada més precisa de l'ambient, em creuo amb el Salvador i la Montse. Xerrem animosament. Amb el Salvador vam assistir a classes a l'inici de la nostra aventura *bluesera*, compartint vergonyes de ballar en posicions que ens portaven a sentir la respiració de l'altre a cau d'orella, quan amb prou feines començàvem a conèixer-nos. Continuo avançant i veig a l'Eusebio. Ens saludem breument i comentem que després intentarem ballar una cançó. Sovint ho diem i no acostuma a passar. L'Eusebio, dj i organitzador d'esdeveniments *blueseros*, no para d'aturar-se ja que tothom el detura per saludar-lo. En entrar i tancar aquesta porta, sembla com si ens transportéssim a un món paral·lel on el temps s'hagi immobilitzat. Hi ha la llum justa i l'ambient sembla contenir una densitat palpable sense ser visible a simple vista. La claror rogenca dels aplics afegeix una aura sensual a la sala. Aquest ambient contrasta amb les rialles i converses en veu alta que m'envolten. Durant la pandèmia, aquestes trobades van estar aturades durant força temps, i després es van anar recuperant molt més lentament del què voldríem. Així que, ara encara, l'alegria de retrobar-nos, xerrar i ballar és evident, sabent que és quelcom que no podem donar per fet. Enmig d'aquest somieig, em trobo la colla de la Garriga, o almenys una bona part: la Carme i el Ramon, la Lali, la Melanie i l'Albert, que són els professors, la Marga i el Francesc i la Marga Buixaderas entre d'altres. Aquest diumenge ens hi hem animat un bon grat!

Saludo, intercanviem alguns comentaris i continuo avançant pel passadís entre la barra del bar a l'esquerra i el bloc de taules i cadires a la meva dreta, que separen la pista de ball. I busco un lloc on deixar les coses i canviar-me les sabates. En general, és un espai on la gent confia en tothom i es deixen les pertinences amb certa ocultació, però sense preocupar-nos-en gaire. Trobo un bon lloc i m'assec. Trec les sabates i les canvio. Encara recordo quan, passats uns mesos, em vaig decidir a comprar les sabates de ball. La primera classe que vaig fer, semblava una criatura amb súper poders màgics! Aquell parell lliscava de tal manera, que els passos on abans havia d'empènyer tota la meva energia contra el sòl, ara eren un exercici de subtilitat. Les sabates noves, un ritu de pas. Aprofito el moment i faig una ullada general. La sala s'ha anat omplint cada cop més. Una amalgama de persones d'edats variades, des d'alguns a la vintena, fins a aquells i aquelles ja ben entrats en la jubilació, vestits amb una acolorida versió d'una festa, des de l'estil més casual als vestits i *outfits*, còmodes, però elegants.

Estic preparada i començo a buscar algú amb qui ballar. Sempre m'agrada començar amb aquells amb qui tinc més confiança, per allò de treure'm les vergonyes inicials. Per sort, les següents dues cançons les ballo amb uns fantàstics balladors del nostre grupet de La Garriga. És curiós com cadascú té el seu estil, que et proposa amb cada pas. Com més temps portes ballant, aquestes danses s'assemblen més a una conversa entre dues persones que no pas a un encaix unilateral on una persona segueix l'altra a ulls clucs. Observo la sala i miro d'acostar-me a algun dels balladors amb qui més m'agrada deixar-me guiar. Tot i això, encara ara hi ha menys nois a la pista de ball i no prou noies que sapiguem liderar, i això converteix la pista en un camp de batalla per aconseguir un ballador. Especialment pels més tocats per aquest do.

S'alineen tots els astres i just tinc a prop meu l'Aitor, professor de Barcelona de *blues* i mil altres danses, a més de música. Els seus rínxols morenos emmarquen un somriure encisador i magnètic. El saludo, bescanviem quatre paraules i comencem a ballar. Avancem d'una posició mitja i acabem en una abraçada tancada. Ballar amb l'Aitor és un regal dels déus. Està sonant *Tennessee Whiskey*, del Chris Stapleton. Un *blues* marcadament sensual pel seu ritme lent i la veu profunda del cantant. Ballar amb l'Aitor és sentir-te una fulla que pot confiar que el vent la guiarà en la bona direcció. M'encanten les cançons lentes, amb les quals no cal fer gaires floritures, de manera que et pots centrar en l'aquí i en l'ara, en l'altra persona amb la qual estàs compartint aquell moment de confiança i complicitat. Segurament hi haurà qui no em creurà si dic que el *blues* m'ha portat a sentir que levitava sense aixecar els peus del terra. En un parell d'ocasions, amb un altre dansaire, ballant un *blues* lent, com el que ballava ara mateix, ens vam abstreure de tal manera, que en acabar, sentia un èxtasis al cor i a la pell. Havíem creat el nostre propi món durant un mil·lèsim fragment de la nit.

La temperatura de la sala s'escalfa i decideixo anar a la barra a beure'm una beguda refrescant. Sempre és agradable poder compartir conversa i conèixer nova gent. M'endinsó de nou entre l'estol i ballo amb un noi que no conec. A vegades ens demanem els noms i a vegades no ho fem. Hi ha amb qui encetes una conversa després de ballar i hi ha amb qui tan sols hauràs intercanviat una abraçada i quatre passos compassats. De cop, l'aire s'electrifica amb *Miss Celie's Blues*. Un noi s'està acostant i em pregunta amb la mirada. Assenteixo amb el cap, i sento com m'agafen de la mà i em condueixen a les entranyes de la pista de ball. Persegüim el ritme alegre de la cançó. Sense perdre la vista l'un de l'altre, ballem amb l'únic suport d'una mà que ens uneix. Deixem de banda l'averkonyiment i riem a cor què vols abandonant l'ortodòxia dels passos establerts i ballant amb actitud més bandarra.

Miro el rellotge i em treu de polleguera quan veig que la nit ha passat com un sospir. De cop, una melodia molt allunyada del *blues* comença a sonar. Com la confirmació al meu enuig, es fa audible la primera cançó de fusió, que omple l'última part de la nit.

Observo com les parelles ballen. De tant en tant és preciós aturar-se i poder observar com les mans s'ajunten i els cossos comencen una persecució i allunyament mutu de tanta bellesa. Des de la punta de la sala on resideix la dj, s'escolta: "L'última cançó!" Tothom malda per a trobar algú amb qui ballar-la. Sonen les darreres notes i s'obren els llums. El somni s'ha fos. Toca desfer la litúrgia iniciada i posar-se les sabates de realitat de nou. Dic un adéu generalitzat i surto a la nit càlida, amb la meva dosi de medicina mensual i, amb el cor levitant sense alçar-me de terra.